

Sygn. akt IV KK 109/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 lipca 2015 r.,

sprawy **J. P.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego A. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt VI Ka 675/14

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach

z dnia 30 czerwca 2014 r., sygn. akt III K 475/12,

postanowił:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela posiłkowego A. P.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice – Zachód w Katowicach z dnia 30 czerwca 2014 r., J. P. uniewinniony został od zarzutu popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k., polegającego na tym, że „w dniu 28.12.2009 r. w K. przy ul. [...] dokonał zniszczenia mienia w postaci pionu wodnego, przez co spowodował straty w wysokości 535,94 zł w mieniu A. P.”. Wyrok ten został zaskarżony przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego A.P. podniósł zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego – art. 14 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k., art. 4 w zw. z art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Katowicach, wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji od powyższego wyroku pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego – art. 14 k.p.k., art. 438 § 3 k.p.k., art. 452 § 2 k.p.k., art. 440 k.p.k. i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Katowicach wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Postępowanie kasacyjne nie jest ani trzecią instancją, ani nie stanowi ponownego rozpoznania sprawy co do istoty. Kasacja służy od wyroku sądu odwoławczego, a nie Sądu pierwszej instancji. Tymczasem w skardze kasacyjnej wysuwane są zarzuty pod adresem orzeczenia Sądu Rejonowego, a to rzekomej obrazy art. 14 k.p.k., art. 438 § 3 k.p.k., które to zarzuty co do zasady były już przedmiotem apelacji. Skarżący nie wysuwa zarzutu obrazy art. 433 § 2 czy też art. 457 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji pełnomocnika zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane, następnie wszechstronnie rozważone, do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń sąd drugiej instancji ustosunkował się.

Do tych wywodów i zaprezentowanego stanowiska autor kasacji nie odniósł się, ograniczając się jedynie do wyrażenia niezadowolenia ze sposobu kontroli odwoławczej.

Zarzut obrazy art. 452 § 2 k.p.k. jest chybiony. Sąd odwoławczy w sposób przekonujący wykazał się, że w realiach sprawy dowód z opinii biegłego nie był przydatny do stwierdzenia rzeczywistego stanu instalacji wodnej w dniu 28 grudnia 2009 r., zatem wywody apelacji odnoszące się do niepełności materiału dowodowego były niezasadne.

Nie sposób ustalić na jakiej podstawie kasacja podnosi zarzut obrazy art. 440 k.p.k., skoro jej argumentacja ogranicza się do wykazania jedynie subiektywnego poczucia niesprawiedliwości przez pokrzywdzonego.

Podzielając stanowisko prokuratora, przedstawiono w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

I.n